

visningsvæsenet hørende Embeds- og Bestillingsmænd."

Efter Dagsordenen, gik man derpaa over til:

Første Behandling af: Forslag til Lov om midlertidig Forandring i Loven af 26de Mai 1868 om Ordningen af Hærens Forplejningskorpss.
(Lovforslaget findes i Tillæg A Sp. 1711—12).

Winther: Det forekommer mig ikke, at dette Lovforslag bør nyde videre Fremme. Hermed er det ikke min Mening at ville sige, at man ikke skal lade det gaa til 2den Behandling, men jeg mener kun, at det forekommer mig, at Ministeren maatte kunne hjælpe sig udover de Forlegheder, som ere opstaaede, og som ere paapegede i Motiverne til dette Lovforslag, ad anden Vej end ved, at der skal gives en ny Lov. Naar en gjældende Lov indeholder forffjellige Bestemmelser, som stride imod hinanden, eller hvoraf den ene gjør det umuligt at opfylde den anden, forekommer det mig, at Ministeren er uden Ansvar, fordi han ikke kan opfylde saadanne hinanden modsigende Bestemmelser. Jeg tror derfor, at Ministeren maatte kunne gaa den Vej, at han ved at konstituere Folk i disse forffjellige Stillinger, hvori der nødvendigvis skal være en Mand til at udfylde Bestillingerne, hjalp sig ud af Forlegheden. Der vilde vistnok ikke kunne gjøres nogensomhelst Anklage eller Indvending imod, at Ministeren gik frem ad den Vej, naar Loven, som Ministeren har at opfylde, i sig selv gjør det umuligt at udføre de Bestemmelser, der indeholdes i den, navnlig af Hensyn til, at der ikke endnu er forløbet saa lang Tid, som er forhøden. Den nævnte Udvej forekommer mig at være den simpleste i saa Henseende. Det synes mig, at det nu, da man staar saa nær ved Revisionen af Hærloven og af andre Love, f. Ex. den her omhandlede, der staar i saa nær Forbindelse med Hærloven, er det rigtigste, at alle disse forffjellige Grene af Forsvarsvæsenet samtidig omordnes, og at man altsaa

ikke nu indlader sig paa at forandre Noget ved det Forhold, der omtales i dette Lovforslag, før selv Revisionssieblikket for hele Forsvarsvæsenets Hovedlov foreligger. Jeg vil altsaa tillade mig at henstille til den ærede Minister, om han ikke tror at kunne udbære dette Lovforslags Vedtagelse, og derimod at kunne hjælpe sig paa den Maade, jeg har antydnet, idet jeg nemlig aldeles ikke kan se, at Ministeren kan påadrage sig nogen Art af Ansvar ved at gaa frem paa denne Maade.

Krigsministeren: Den ærede Rigsdagsmand, som nu havde Ordet, udtalte, at Loven indeholder Bestemmelser, som ere af den Natur, at man, naar man holder sig til den ene Bestemmelse, bliver nødt til at overtræde den anden, og han mente, at Ministeren, naar Forholdene vare saaledes, maatte have været berettiget til at handle efter sin bedste Overbevisning, uden at befrygte derfor at blive draggen til nogetsomhelst Ansvar. Hvis der ikke i § 20 i Loven om Forplejningskorpset havde staaget den Bestemmelse, som findes der, havde jeg ganske vist handlet i Overensstemmelse med, hvad den ærede Rigsdagsmand udtalte, men i § 20 staar der: „Rigsministeren bemyndiges til at træffe Foranstaltning til denne Lovs Gjennemførelse saavidt muligt i Løbet af Finantsaaret 1868—69. Skulde der vise sig Nødvendighed for i længere Tid at vedligeholde Tilstande, der afvige fra de i Loven bestemte, fastsættes det Fornødne derom ved særlig Lov eller, for Lønningsforholdenes Vedkommende, ved Finantsloven". Naar en saadan Bestemmelse findes i Loven, og Ministeren befinder sig i et saadant Dilemma som det, hvort jeg for Dieblikket befinder sig, tror jeg, det er Ministerens Pligt at henvende sig til Rigsdagen og at forlange enten en ny Lov eller en bestemt Bemyndigelse fra Rigsdagen, til at handle, efter som han synes, at Loven i ethvert givet Tilfælde rigtigst bør bringes til Anvendelse. Den ærede Rigsdagsmand sagde, at Ministeren kunde hjælpe sig igjennem uden at overtræde Lovens Bestemmelser ved i de muligvis ledigblivende Pladser at konstituere Embedsmænd af Korpset, men jeg tror, at den ærede Rigsdagsmand derved blot giver